

Igehirdetés Árpád, 2007. 07. 10.

Igy szól hozzánk Istennek Igéje a Zsidókhoz írt levél 11. részéből a 8.-tól a 15.-ig terjedő versekből:

Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhivatott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy. Hit által költözött át az ígéret földjére, mint idegenbe, és sátrakban lakott Izsákkal és Jákóbbal, ugyanannak az ígéretnek az örökösivel. Mert várta azt a várost, amelynek szilárd alapja van, amelynek tervezője és alkotója az Isten. Hit által kapott erőt arra is, hogy Sárával nemzetséget alapítson, noha már idős volt, minthogy húnek tartotta azt, aki az ígéretet tette. Ezért attól az egytől, méghozzá egy szinte már elhaltól származtak olyan sokan, mint az ég csillagai és mint a tenger partján a fővény, amely megszámlálhatatlan.

Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígéretnek. Csak távolról látták és üdvözölték azokat, és vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a földön. Mert akik így beszélnek, jelét adják annak, hogy hazát keresnek. És ha arra a hazára gondoltak volna, amelyből kijöttek, lett volna alkalmuk visszatérni.

Eddig Istennek írott Igéje.

Kedves Testvéreim, a felolvasott részben Pál, egy zsidó ember bizonyosságot tesz valakiről, akiről egyet biztosan tudunk: nem volt zsidó. Talán sok ember számára meglepő az, hogy mért választottam midőn Árpád fejedelemre emléksznünk egy olyan textust, amely egy pásztornépnek, a zsidóságnak az ősatyjáról szól. Kedves Testvéreim, talán jobban megértjük ezt, ha végiggondoljuk, ki is volt ez az Ábrahám, vagy méginkább Ábrám. Egy ember, aki egy Ur nevezetű városból, Ur-Kaszdimból elindul, hogy hazát szerezzen magának. Egy ember, aki a saját nemzetségtáblázatai szerint rokonságban állt egy híres nagy vadásszal, Nimróddal. Egy sumér-akkád ember, aki a sivatagon indult keresztül, hogy az ókori kelet termékeny háromszögéből, Ur városából elmenjen Kánaán területére.

Tudjátok, azért fontos erről megemlékezni, mert bár nem bizonyított, mert bár csak legenda, de mégis egyes történészek hittel vallják mind a mai napig, hogy a magyar népnek is sumér-akkád gyökerei vannak. És a Biblia ismeri Nimródót, akitől mi magunk, és akitől ezer évvel ezelőtt élt őseink magukat származtatták. Vajon véletlen ez? Nem tudom. Mégis, honfoglalásról szól ez az Ige. Bizonyágtétel arról, hogy hont foglalni csak hittel lehet. Mégpedig olyan hittel, amelyben nem a jelenkor pillanataira tekintünk, hanem az eljövendőbe nézünk, arra, hogy mi lesz majd. Nem azt várjuk, hogy rajtunk teljesedjenek be az ígéretnek, hanem elfogadjuk a tény, hogy mi Isten eszközei, az Ő kezének munkásai vagyunk, akik apró lépéseket teszünk meg addig, míg az Isten munkája beteljesülhet, legyen az éppen honfoglalás, vagy egy hazának a megtartása, legyen az zsidóságról keresztyénségre váltás, ahogy ez Saulnál történt, amikor Pállá lett, s amikor megpróbálta a zsidókhoz írt levelével átgyúrni a saját népét, annak gondolkodását bizonyítva nekik, hogy igen, Krisztus a Messiás volt, akit vártak, s az ábrahám ígéretnek azért történtek, hogy minden ígéret kiteljesedjen az egész világ Megváltó Urában, a Jézus Krisztusban.

Kedves Testvéreim, Árpád vezérről emlékezünk. Egy olyan vezérről, akinek - milyen érdekes - hasonló még a családjában a leghíresebb magyar női nevek egyike, a Sarolt, mind a kettőnek a becézett alakja Sára. Vajon véletlen ez? Nem tudom. De elgondolkodom azon, hogy mennyi hasonlóság lehet két nép történetében. Ha rá gondolok arra, hogy a zsidók fegyverrel és vérrel kényszerültek visszafoglalni Ábrám országát, egy kicsit emlékeztet arra az elgondolásra, mely szerint mi, magyarok is csak visszajöttünk, hogy Atilla országát, jogos jussunkat Árpád vezér vezetése alatt, irányítása alatt hát visszaszerezzük magunknak, mint jussunkat, amely hitben és hit által akkor is a miénk volt, amikor a Hun birodalom összeomlása után évszázadokig, senki nem tudja megmondani, hol is volt a magyar. Mégis a legendáink, az első történeti munkáink, a Gesta Hungarorum, mind-mind arról beszél, hogy tulajdonképpen hit által, lélek által, s Atilla király, Csaba királyfi vére által mindig is ez volt népünk igazi hazája, s nekünk míg élünk ehhez ragaszkodni kell.

Mert hát mi is az árpádi örökség? Ugyanaz, mint Ábrahám öröksége. Higgyétek el, akkor vagyunk igazán jó követői annak a vezérő fejedelemnek, aki behozta a hét vagy tíz törzset - vitatkozzanak rajta történészek, nem a mi dolgunk -, ha megőrizzük mindazt, amit reánk akartak hagyni. Árpád nem volt keresztyén ember, mint ahogy Ábrahám sem volt zsidó. Egyetlen egy dolgot tudtak, hogy hitnek kell élni ahhoz az ember szívében, ha nagy dolgokat akar véghez vinni. Hogy hinni kell a saját kezünk erejében, hogy hinni kell a saját akaratunkban, és hinni kell abban, hogy aki felettünk van, a kegyelmes és könyörülő Isten, ha mi nem fordulunk el tőle, amíg Ő az egyetlen igazán fontos, s az Ő véleménye az, ami meghatározza életünket, addig velünk marad.

Tudjátok, én örülök annak, hogy most itt vagyunk. Mert lám, a szívünkben él még az árpádi örökség, ott van még bennünk Ábrahám hitének maradéka, mert megemlékezünk Árpád nevét viselő faluban a honfoglalás talán legnagyobb alakjára. Mert magyarok vagyunk, mert nem félünk viselni az Árpád-sávós zászlót ha kell, ruhánkon, ha kell, föltartva magasra mindenki fölé. Mert szent és ősi örökségünk és jussunk ez nekünk ugyanúgy, mint a másik, ez a háromszínű, amelyet ha meglátunk, könnybe lábad a szemünk ugyanúgy, mint Ábrahám örökösének is könnybe lábad, ha saját zászlójukat látják. Mert fáj nekünk, ami történt a mi hazánkkal, s könnybe lábad a szemünk, ha kimondjuk, "Nem, nem, soha!"

Tudjátok, elgondolkodtam azon, hogy vajon ha ennyire hasonlít a sorsunk annak a másik népnek a sorsára, akkor vajon lesz-e erőnk ahhoz, hogy ne csak beszéljünk, hanem cselekedjünk is úgy, ahogy ők tették. Hogy ne csak hinni tudjuk, de élni mindazért, amit számunkra a haza, a magyarság, s az árpádi örökség jelent. Tudjátok, ma is vannak céljaink, ma is vannak álmaink, talán éppoly messze vagyunk tőle, mint amilyen a honfoglaló Ábrahám, vagy a honfoglaló Árpád volt attól az ígéretről, hogy nagy nép atyjává lesznek, s hogy nemzedékek, évszázadokon keresztül hirdetni fogják azt, hogy az ő örököseik.

Kedves Testvéreim, a történelem bizonyítja azt, hogy mindez idáig hűek maradván a mi Istenünkhöz hűek tudunk maradni az őseinkhez, a tőlük kapott tradícióhoz is. S engedjétek meg, hogy ugye én, aki azt mondtam, hogy tulajdonképpen Nimród és Ábrám ugyanannak a sumér gyökérnek a gyermekei, a vesszei, a hajtásai, azt mondjam, hogy aztán Krisztusban újra tudunk találkozni. Ennek leggyönyörűbb bizonyítéka a zsidóhoz írt levél. Az, hogy amikor mi megemlékezünk önmagunkról, tudunk mondani még valakit, aki nem a mi népünk gyermeke, mégis hasonló hozzánk. Vannak testvéreink, vannak még akkor is, ha néha elfelejtjük, még akkor is, ha nem vagyunk néha jó testvérei egymásnak, s lám az Isten még a Szentírásban is az ő történetükön keresztül is mintha egy kicsit a miénket írná bele, és tudjuk azt, hogy mi már nem kell, hogy hazát keressünk. Tudjuk azt, hogy nekünk nem kell keresni az Istent, hiszen megtaláltuk, s ha mi nem találánk meg, hát Ő megtalál minket, bárhová is meneküljünk.

Mert, higgyétek el, mindaz, ami történik ebben a világban, az Isten ajándéka nekünk. S amikor úgy érezzük, hogy szétszakít minket a világ, a történelem, lehet, hogy csak azért történik, hogy megérezzük, milyen fontosak a testvérek, milyen fontosak, hogy legyenek rokonaink, akik egy nemzetséghez, egy törzshöz tartoznak velünk együtt. Hogy milyen fontos, hogy vannak, akikkel egy nyelven olvashatunk Igét, akikkel együtt mondhatjuk el, hogy mit gondolunk az Istenről, akik ugyanúgy látják az élet dolgait, mint mi. Akik még szenvedni is tudnak úgy, ahogy mi magunk. Mert, kedves Testvéreim, higgyétek el, ajándéka minden perce az életnek a történelemnek. Furcsa, keserű, fájdalmas ajándék az, ha határokkal szabdalnak minket körül. De tanítás. És felhívás arra, emlékezzetek, kik voltatok, és hová tartoztak őseitek.

Állítólag Atila nagykirály amikor csatába vezette az ő harcosait, azt mondta nekik, "Hunok, szkíták, emlékezzetek utatok kezdetére!" Én ezt mondom ma Néktek az Isten Igéje alapján. Magyarok! Emlékezzetek utatok kezdetére! Ne Árpádra, az előttük levőkre. Akikről nem történetírásunk, de génjeink beszélnek. Akikről nem tudunk mást, csak azt, hogy hittel meg akarták őrizni nekünk ezt a nyelvet, ezt a hazát, ezt a hitet. S az út nagy állomásain ott vannak Ábrahámok, Saulok, ott vannak hitünk s egyházunk nagy hősei, de csak akkor lehetünk méltó folytatói az ő munkájuknak, ha a következő hősök itt ülnek e fiatalok között, s ha mi példát adunk arról, nekik és egymásnak is, hogy lehet a múltra tekintve, az ősök hitét újra meg újra megvallva, szilárdan megmaradni magyarnak, kálvinistának, hitvallónak, nem csupán önmagunkért, hanem mert ezzel tartozunk Ábrahámnak s Árpádnak egyaránt, ez a tartozás kötelez minket arra, hogy átadjuk hitünket s tudásunkat gyermekeinknek. Ámen.

Gyertek, imádkozzunk!

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük, hogy lehetünk magyarok, hogy lehetünk hitvallók, reformátusok, keresztyének, Krisztushordozók, s hogy mi tudhatjuk azt, hová forduljunk ha az élet kihívásokkal, kérdésekkel ostromol minket. Köszönjük Néked, Urunk, hogy nem kérdés, hogy minek valljuk magunkat, inkább magyarnak vagy inkább keresztyénnek, hiszen ez egyaránt, egyként része elhívásunknak, befolyásolója, meghatározója életünknek. Ó, Urunk, add, hogy a Te szent Igéd tanítson minket hinni elsősorban Benned s a mi Megváltó Krisztusunkban, másodsorban magunkban, elhívásunkban, küldetésünkben, mely azt mondja, meg kell maradnotok, erősnek kell lennetek, meg kell vallanotok hiteteket múltban, jelenben s jövőben egyaránt. Ó, Urunk, köszönjük, hogy örállóid lehetünk itt, e Kárpátokkal körülvárt, határokkal szétszabdalt, mégis egy Magyar Hazában. Áldj meg minket, hogy tudjuk szeretetben elhordozni a terheket, melyeket vállunkra helyeztél, hogy tudjuk meglátni a feladatot, a kihívást a mindennapokban, hogy őszinte hittel, tiszta szívvel adjunk hálát eredményeinkért s kudarcainkért egyaránt. Mindenség Istene, Te vezéreltél lépteinket, te áldd meg szavainkat és cselekedeteinket, s Te adj erőt, hogy tudjuk tovább vinni az úton őseink hitét és zászlaját. Mindenség Istene, mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem érte, a Te szent Fiadért, a mi Urunk, Krisztusért, akiben fiaiddá, gyermekeiddé fogadtál minket, s aki azt mondta nekünk, azért ti így imádkoztatok:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Istennek, a mi Atyánknak szeretete, az Ő Szent Fiának, a Krisztusnak kegyelme, s a Szentlélek gondviselő közössége légyen és maradjon mindenkor mivélünk. Ámen.